

er jo et Arbejde af en hel anden Art end det, her er Tale om, og man kan ikke gennemføre det i Samfundet uden i alle sine Overvejelser strengt at respektere Ejendomsrettens Ukrænkelighed, Grundlovens § 82. Ellers vil man forsøge at forbedre den enkelte Stands Tilstand, ikke ved at udvide dens Arbejdsmark, ikke ved at gøre Udbyttet af dens Arbejde større, men ved at sætte den mere og mere i Stand til at leve paa andre Samfundsklassers Bekostning, leve paa det, som Husmændene har afvist at leve af, Samfundets Gaver.

Det ærede Medlem fra Horsens endte med, hvad jeg vil kalde en overordentlig højtgaående Tirade: at vi kunde være sikre paa, at efter Krigen vilde Arbejderne rykke frem og rydde Templet og sige: Herut med jer, I Aagrerer og Spekulanter! Der var ikke Spor i denne Ytring af det, jeg vil kalde hellig Vrede. Den lød ikke saadan, som det, den skulde minde om, klinger i Menneskenes Øren. Thi den Tempelrydning, som det ærede Medlem hentydede til, foregik under andre Vilkaar. Det var en Helligdom, der skulde værnes, og indenfor hvilken Aagrerne og Spekulanterne ikke maatte drive deres Gerning. En saadan Helligdom har vi i vort Samfund i Samlivet mellem ærlige og retskafne Mennesker, i hvis Midte vi ikke taaler Kornspekulanter, Kulspekulanter, Jobbere og Brødfordyrere af forskellig Art. Men hvis Jesus i sin Tid havde tilegnet sig disse Aagreres og Spekulanter Pengebeholdninger, tror jeg ikke, hans Tempelrydning vilde have staaet som det ophøjede Eksempel for Menneskeheden, som det hidtil har været. Jeg er sikker paa, at Tilstandene i vort Land vilde være adskilligt bedre, hvis Socialdemokratiet ogsaa havde saadanne Helligdomme, som de vilde værne uden at tænke paa, hvor mange Dalere de kunde tjene derved. Dette er den afgørende Betragtning, at vi naar vi skal ordne de Forhold, som de abnorme og ekstraordinære Tilstande paa tvinger os, maa bygge paa, at der i vort Samfund findes en Tempelbygning, som værnes ved alle de moralske Kræfter i Samfundet, Livsværdierne, de Værdier, der ikke maales blot ved, hvor mange Dalere de kan indbringe. Aagrerne og Spekulanterne skal ud af hæderlige Folks Selskab, men vi tager ikke deres Pengeposer fra dem og fylder vore egne Lommer dermed. Denne nøje Forbindelse mellem det ærede Medlem fra Horsens' Erklæring og Regeringens Kornpolitik vilde jeg ønske

maatte blive opløst. Det er ikke et Forsøg, der her skal gøres, paa at tage fra nogle og give til andre. Det er et Eksperiment for at vise Samfundets Solidaritetsfølelse, og de enkelte Individuer i vort Samfund, der staar udenfor denne, skal rammes af den fælles moralske Fordømmelse, som de er værdige til.

Nu har vi i halvandet Aar levet under ganske abnorme parlamentariske Tilstande. I den første Tid var det af Hensyn til Grundloven, og Regeringen sad jo, som man saa ofte har sagt, i sin Kasse som skrøbeligt Gods, man ikke maatte gøre Fortræd af Hensyn til Grundloven. Nu er Situationen jo en anden, under hvilken, som det ærede Medlem fra Storehedinge (J. Andersen) i Gaar sagde, enhver kritisk Optræden bliver til Forsøg paa at lave Partipolitik paa den Ulykke, der har ramt Danmark. Denne Stilling kan vi ikke acceptere, thi Forudsætningen for, at vi slutter os sammen i Bevidstheden om de særlige og vanskelige Forhold, er jo netop, at alle de store og afgørende Spørgsmaal, som skiller, ikke bliver draget med ind i den daglige Styrelse, og hvis Regeringens Kornpolitik skal ses under det Synspunkt, at den er et Eksperiment, et Forsøg paa at gennemføre Statsdrift her i Landet, et Forsøg paa at fremme socialdemokratiske Tanker, maa vi hævde, at det ligger ganske udenfor Forudsætningerne for det Forhold mellem Parterne, som de særlige Forhold skulde have skabt. Derfor bør hele denne Kornpolitik overvejes udelukkende ud fra det ene Spørgsmaal, om Maksimalprisen har været vel begrundet, og om den fører til det særlige Maal, som vi stiller op, nemlig at skaffe *billigt* Brød til dem, der trænger her i Landet, og at sikre *tilstrækkeligt* Brødkorn til det hele Land. Dette er vort Krav, og i den Henseende var det ærede Medlem fra Horsens Erklæring ingenlunde opmuntrende, fordi den netop gav Regeringen Tilslutning ud fra den Forudsætning, at denne Regering gik et bestemt Partis partipolitiske Ærinde. Mod dette Synspunkt burde der fra alle Sider kunne nedlægges Indsigelse. Men netop ved at betone det stærkt politiske Moment kan man redde den Paastand paa motiveret Dagsorden igennem, som man vel vanskeligt vilde kunne faa vedtaget, hvis det blot havde drejet sig om en ren saglig Forhandling. Naar nu Regeringen om nogle Timer har faaet denne Paastand ført igennem, som det radikale Parti med dens Billigelse har foreslaaet, staar den med en Sejr og vil kunne fortsætte ad den Vej,